

Místo v srdci

Joyce a Barry Vissellovi

Obsah

Úvod	13
První kapitola - Spříznění duchem	17
Druhá kapitola - Svoboda potřebuje pěstovat	30
Třetí kapitola - Cesta odevzdání se	40
Čtvrtá kapitola - Zkouška ohněm	48
Pátá kapitola - Oddanost a manželství	52
Šestá kapitola - Svatební obřad	60
Sedmá kapitola - Jako hrnčířská hlína	69
Osmá kapitola - Je to Bůh, koho milujeme	77
Devátá kapitola - Hra na učitele a žáka	94
Desátá kapitola - O vztah je třeba pečovat a živit jej	108
Jedenáctá kapitola - Vztahy s rodiči	126
Dvanáctá kapitola - Myšlenky o potratu	137
Třináctá kapitola – Rodičovství - rozšíření dvojice	146
Čtrnáctá kapitola - Umění přijímat	163
Patnáctá kapitola - Náš domov v sobě	171
Šestnáctá kapitola - Vánoční a velikonoční zasvěcení	176
Sedmnáctá kapitola – Smrt	181
Osmnáctá kapitola - Místo v srdci	192
O autorech	203

Náš domov v sobě

Neskládejte sobě pokladů na zemi ... Nebo kdež jest poklad váš, tuť jest i srdce vaše.

JEŽÍŠ (MATOUŠ, 6. KAPITOLA, 19., 20.)

To, co hledáš, je ten, kdo hledá

SV. FRANTIŠEK

Tendence vytvářet si rodinné hnízdo je hluboce zakořeněná v každém páru. Navíc přístřeší je jednou ze základních podmínek přežití lidstva. Tento prostý impuls a potřeba se často vymkne kontrole a fyzickému domovu se začne připisovat obrovská důležitost. Někdy se touha po nádherném domově stane hlavním životním cílem, který nahrazuje větší potřebu lásky, harmonie a míru.

Před nějakou dobou jsme se s Barrym rozhodli, že si koupíme vlastní dům. Vybavuje se mi jeden krásný dům s velkým pozemkem a s výhledem na oceán, který jsme kdysi navštívili. Navenek všechno vypadalo velice pěkně, ale když jsme vešli, přepadl nás pocit smutku, který stále narůstal. Majitel a stavitel domu, velice příjemný člověk, nás po domě provedl. Každému detailu domu byla věnována velká pozornost a přesto dům postrádal teplo a vřelost. Všimli jsme si, že je tam několik pokojů pro děti, a tak jsme se na ně zeptali. Muž se náhle rozplakal a řekl nám, že ho žena s dětmi právě opustila a že mají před rozvodem. Veškerou svoji energii vložili do budování

dokonalého domu a zapomněli se věnovat jeden druhému. Jejich dům snů sice stál, ale jejich vztah byl zničený.

S podobnou situací jsme se setkali v téměř polovině domů, které jsme navštívili. V některých případech to byla žena, která uvízla v tenatech vnější krásy, a jejíž manžel odešel. V jiných případech to byl muž, který se příliš zabral do budování domu, takže ho osamělá manželka opustila. Jako by buď jeden nebo oba partneři měli milostný poměr s cementovým, skleněným nebo dřevěným partnerem.

Domov, který vydrží, je vystaven z lásky, harmonie, pravdy, úcty, jemnosti a klidu. S takovým stavebním materiálem se i ta nejjednodušší konstrukce stane zlatým chrámem, v němž jsou požehnáni všichni, kdo do něj vstoupí.

Chci vám nyní vyprávět příběh o jednom bohatém muži, který žil v nádherném domě. Veškerý svůj čas věnoval dalšímu a dalšímu zlepšování a zkrášlování svého domu. Tolik se na to soustředil, že se vlastně ničemu jinému nevěnoval a na jiné lidi téměř nemyslel, natož aby jim pomáhal. Nakonec zemřel a přišel si pro něj anděl smrti, aby ho dovedl do jeho nebeského domova. Procházeli kolem řady nádherných domovů s kvetoucími zahradami. „Tady asi nyní budu bydlet,“ myslel si muž. Ale anděl ho vedl dál a domky byly stále chudší a chudší. Nakonec došli na konec ulice a anděl ukázal na primitivní chatku, která sotva držela pohromadě. Muž si začal stěžovat: „Jsem bohatý muž. Tady přece žít nemohu...“

„Je mi velice líto, pane,“ odpověděl mu anděl. „Ale z materiálu, který jste nám poslal, nic lepšího postavit nešlo.“

Pocit lásky a harmonie je mnohem důležitější než skutečná stavba, v níž žijeme. Tento pocit dokáže přeměnit v chrám světla jakékoliv místo nebo situaci. Před několika lety jsme s Barrym zažili něco, co nás v tomto přesvědčení ještě utvrdilo. Barry vám ho bude vyprávět:

V červnu 1973 jsem po ročních psychiatrických studiích

na oregonské univerzitě ukončil svoje odborné vzdělání. Najali jsme si chatu na zarostlém západním svahu hory Mt. Hood, protože jsme cítili, že právě tam bychom mohli zintenzívnit naše duchovní praktiky za doprovodu hukotu nedaleké řeky Zigzag, vytékající z ledovce. Bylo to nádherné místo – až do podzimu, kdy slunce najednou zapadlo kamsi za vrcholky stromů a všude bylo jen velké vlhko a zima. Koncem listopadu (po třiceti dnech neustálého deště, což byl rekord i na Oregon) jsme se zcela deprimovaní dohodli, že je čas odejít. Ale kam? Kde je vlastně náš domov? V New Yorku nebo Buffalu u rodičů určitě ne. V Oregonu? Je tu hezky, ale náš domov to není.

Rozhodli jsme se tedy, že se vydáme na jih směrem k Mexiku a strávíme tam zimu. Skončili jsme na jedné osamocené pláži asi míly od malé mexické vesnice, která se jmenovala San Francisco. Strávili jsme zde šest týdnů čtením a studiem duchovních knih, zkoušeli jsme meditovat – a občas i uspěli. Chodili jsme plavat, na procházky a jedli prostou stravu. Ale ani tady to nebyl náš domov, i když jsme se zde naučili mnoho skvělých věcí a měli řadu hlubokých zážitků.

Vydali jsme se tedy znovu na sever. Asi týden jsme strávili návštěvami u příbuzných a přátel v Los Angeles a jen málokdo z nich se nás nezeptal, kde budeme bydlet a co budeme dělat. Byli jsme dokonale zmateni, a tak jsme se vydali znovu do hor. Když jsme se ocitli na dálnici Kern River, měl jsem pořádnou depresi a Joyce plakala. Protože jsme zrovna míjeli dálniční odpočívadlo, zajel jsem na něj a vypnul motor. Držel jsem Joyce v náručí a snažil se ji uklidnit. „Mám pocit, že jsem tak daleko od domova, já chci domů!“ Seděli jsme tam dlouho. Odpolední stíny se prodlužovaly a Joyce buď plakala nebo prosila Boha a mě o pomoc. Moje pokusy utěšit ji, že to nějak dopadne, nebyly zrovna nejúspěšnější. Hluboko uvnitř jsem věděl, že to dobře dopadne, ale moje vlastní pochybnosti mě přemohly. Alespoň jsem ji mohl držet v náručí.

Nakonec jsem navrhl, že se půjdeme projít. Vystoupili

jsme z auta a vydali se dolů k řece. Joyce si našla skálu, kde mohla o samotě uklidnit svoje city. Já jsem se vydal proti proudu. Procházka v lese mi vždy pomohla. Vzpomněl jsem si na místo, kde jsme žili, když jsem studoval psychiatrii, na venkovské městečko Tualatin Hills v severozápadním Portlandu. Po řadě velice frustrujících dní služby na psychiatrii, kdy jsem nesměl dělat to, co jsem si myslel, že mým pacientům pomůže, jsem vyrážel na vyjíždku do lesů a procházel se mezi milovanými douglaskami. Pomáhaly mi zbavovat se napětí a moje přítomnost jim nijak nevadila.

I tady, u řeky Kern, jsem se cítil mnohem klidnější a vyrovnanější. Procházel jsem se lesem a asi jsem se díval na zem, že jsem si nevšiml nápisu, který byl vyrytý velkými písmeny do kůry stromu přede mnou. Měl tvar srdce a uvnitř vyrytá slova: „Joyce, domov – to je jen pocit.“

Nejdřív jsem nevěřil vlastním očím. Díval jsem se překvapeně kolem sebe. Ale nikde nikdo! Pak mi došlo, že se mi to nezdá, že je to doopravdy. Kdyby tam chybělo jméno, bylo by to pro mě pochopitelnější. Ale ne... dopad musel být přímý a tvrdý... a velice osobní!

Rychle jsem běžel za Joyce a nohy se mi podlamovaly. Už ani nevím, jestli jsem se při tom smál nebo plakal. Beze slova jsem ji k jejímu úžasu vedl zpátky k onomu stromu. Ano! Nápis tam byl pořád. Joyce zůstala stát jako přikovaná. V absolutním tichu jsme potom děkovali Bohu za tento zázrak.

Moje mysl má s touto zkušeností stále velké problémy. Jen málokdy jsem viděl do stromu vyrytý jiný nápis než třeba „John miluje Mary“ nebo „Byl jsem tady, Frank“. Tento vzkaz byl velice osobní. Měl jsem sice v autě videokameru, ale připadalo mi divné natáčet si to na film. Celá záležitost se hluboce a navždy otiskla do našich srdcí. Nezáleží na tom, jestli ten nápis vyřezala lidská ruka nebo zda to byl vzkaz jen pro nás. Důležité bylo, že nás Bůh dovedl k tomuto stromu a vede nás stále. Od této chvíle jsme začali hledat pocit domova v sobě. To, kde jsme žili

navenek, vlastní obydlí, bylo čím dál tím méně důležité. Máme před sebou sice ještě dlouhou cestu, ale nikdy nezapomeneme na tento nádherný ukazatel, díky němuž jsme pochopili, že náš skutečný domov, království nebeské, je v nás samých.

Ale hledejte nejprv království Božího a spravedlnosti jeho, a toto vše bude vám přidáno

(MATOUŠ, 6. KAPITOLA, 33)

Království nebeské jest v tobě. ....

JEŽÍŠ

